

РЕШЕНИЕ

№ 3256

гр. София, 01.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 77 СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАНКА П. БОЛГУРОВА

при участието на секретаря НАДЯ СТ. ТОДОРОВА
като разглежда докладваното от ИВАНКА П. БОЛГУРОВА Гражданско дело
№ 20211110168721 по описа за 2021 година

Предявени са искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът ФИРМА е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК срещу А. С. Й., С. В. А. и И. В. Й. за разделно заплащане /всеки по 1/3/ на следните суми: сумата от 5 477,94 лв., представляваща главница по Договор за потребителски кредит № FL994222 от 07.06.2019г., ведно със законната лихва от датата на заявлението по чл.417 ГПК – 18.03.2021г. до изплащане на вземането, сумата от 235,73 лв., представляваща възнаградителна лихва за периода от 07.09.2020г. до 10.02.2021г., сумата от 91,49 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г. и сумата от 80,50 лв., представляваща такси за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение и изпълнителен лист по ч.гр.д. № 15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав. След постъпили възражения по чл. 414 ГПК са предявени установителни искове за вземанията, предмет на издадената заповед за изпълнение.

Ищецът ФИРМА твърди, че въз основа на сключен Договор за потребителски кредит № FL994222/07.06.2019г. е предоставил на В. Н. Й. сумата от 8 658,56 лв., която е била усвоена изцяло от кредитополучателя на 07.06.2019г. Навежда, че при сключването на договора е уговорено заплащането на възнаградителна лихва в размер на 6,25% годишно, както и на такси и комисиони за предоставянето на допълнителни услуги във връзка с кредита. Сочи, че на 10.07.2020г. кредитополучателят е починал, като оставил за свои наследници по закон ответниците А. С. Й., С. В. А. и И. В. Й.. Твърди, че с решение №190245 от 02.09.2020г. по описа на СРС, 92-ри състав, е допуснато приемане по опис от посочените лица на наследството на кредитополучателя. Заявява, че наследниците, настоящи ответници, не са платили в срок погасителна вноска с падеж 07.09.2020г., поради което кредитът е обявен за предсрочно изискуем, като изявлението на ищеца в този смисъл е достигнало до ответниците на 10.02.2021г. Моли съда да уважи предявените искове. Претендира

разноски.

Ответниците А. С. Й., С. В. А. и И. В. Й. в срока по чл. 131 ГПК са депозирали отговор на исковата молба, с който оспорват предявените иски. Оспорват съществуването и изискуемостта на вземанията на ищеца. Излагат твърдения, че със смъртта на техния наследодател, договорът за кредит е прекратен, поради което след датата на смъртта не дължат заплащането на възнаградителни лихви, такси и мораторни лихви по кредита. Сочат, че са приели наследството на В. Н. Й. по опис, поради което отговорността им за задължения на наследодателя е ограничена до размера на активите в наследствената маса. Молят съда да отхвърли предявените иски. Претендират разноски.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл.430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ:

За основателността на исковете в тежест на ищеца е докаже при условията на пълно и главно наличието на валидно облигационно правоотношение по **договор за банков кредит** между него и наследодателя на ответниците с твърдяното съдържание, в т.ч. **възнаградителна лихва и такси** по кредита, получаване на паричната сума от кредитополучателя; **настъпило наследствено правоприемство** по отношение на процесните задължения; **настъпване на падежа** на задължението за връщане на вноските по кредита, респ. на предпоставките за **настъпването на предсрочната изискуемост**, в т.ч., че банката е упражнила потестативното си право да обяви кредита за предсрочно изискуем, за което е уведомила ответниците.

В тежест на ответниците и при доказване на горните факти е да докажат положителния факт на погасяване на дълга.

От представения като писмено доказателство по делото договор за потребителски кредит № FL994222 от 07.06.2019г., ведно с погасителен план към него, се установява, че ищецът в качеството си на кредитор и В. Н. Й. в качеството си на кредитополучател са били обвързани от валидно облигационно правоотношение по договор за кредит, по силата на който ищецът се е задължил да отпусне на кредитополучателя кредит за текущи нужди в размер на сумата от 8658,56 лв. по банкова сметка с IBAN BG32BPBI....., със срок на издължаване 07.06.2022г., платим на 35 равни месечни погасителни вноски от 264,39 лв. и една вноска в размер на 264,47 лв., с падежна дата 7-мо число на месеца, при обща дължима сума – 9971,32 лв., ГПР 10,06%, и променлив годишен лихвен процент, формиран като сбор от референтен лихвен процент „Прайм“ на банката за необезпечени кредити, приложим за съответния период на начисляване на лихвата, възлизащ на 1,150% към датата на първоначално определяне, и фиксирана договорна надбавка в размер на 5,100%. Видно от чл. 3, ал. 2 от договора референтният лихвен процент „Прайм“ се определя от Комитета по управление на активите и пасивите ALCO, съгласно Методологията на банката, представляваща Приложение №1 към договора. При обявена отрицателна стойност на „Прайм“ референтният лихвен процент се приема и прилага със стойност 0% за съответния период от срока на договора, в който това обстоятелство е налице. Съгласно чл. 3, ал. 8 от договора, лихвата се начислява от датата на усвояване на кредита, а именно датата на заверяване на сметката на кредитополучателя, като същата се изчислява като месецът се приема за 30 дни, а годината – за 360 дни. Като санкция за неизпълнение на задължението на кредитополучателя да заплати в срок 1 или повече погасителни вноски е предвидено

правото на кредитора да обяви кредита за изцяло или частично предсрочно изискуем. В чл.9 от договора е уговорена и друга последица при допускане на забава от страна на длъжника за погасяване на дължимите месечни вноски или при настъпване на предсрочна изискуемост – задължение за плащане на обезщетение в размер на законната лихва върху просрочените суми за времето на забавата.

Изпълнението на задължението на ищеца за предоставяне на кредит на В. Й. в уговорения размер се установява от представените по делото писмени доказателства – банково бордеро №4306025/07.06.2019г. и извлечение по сметката с IBAN BG32BPBI....., както и от изводите на вещото лице по допуснатата по делото съдебна счетоводна експертиза, неоспорена от страните, чието заключение, преценено по реда на чл. 202 ГПК, съдът кредитира като обективно, ясно и компетентно изготвено. Ето защо, съдът намира, че фактическият състав на договора за заем, а именно постигане на съгласие и предаване на заетата сума в уговорения между контрагентите размер, е изпълнен. В случая следва да се съобрази, че кредитното правоотношение е такова по договор за потребителски кредит, доколкото същият е сключен с потребител по смисъла на пар. 13, т.1 от ДР ЗЗП – кредитът е предоставен на физическо лице и липсват данни това да е извършено във връзка с неговата търговска или професионална дейност. Предвид това, отношенията, произтичащи от договора, попадат в приложното поле на регулацията на ЗПК.

Безспорно между страните е, че кредитополучателят по процесния договор е починал на 10.07.2020г. Видно от представеното удостоверение за наследници, същият е оставил за свои наследници по закон преживяла съпруга – ответника А. С. Й., дъщеря и син – ответниците С. В. А. и И. В. Й., като на основание чл. 5, ал.1 и чл. 9, ал.1 ЗН всеки от тях придобива по 1/3 от наследственото имущество.

С решение №190245/02.09.2020г. по гр.д. №36949/2020 по описа на СРС, 92-ри състав, е допуснато на основание чл. 61, ал. 2 ЗН, приемане по опис от ответниците на наследството, останало от В. Н. Й., ЕГН *****, което наследство съгласно опис, се състои от следното имущество: 1/4 идеална част от недвижим имот – УПИ, ведно с построената в него масивна двуетажна жилищна сграда, находящ се в село В. М., Община Б., Област К., лек автомобил марка, модел с рег. №, с дата на първа регистрация – 03.12.1996г., с рама №....., с номер на двигател:, с цвят бял, лек автомобил марка, модел, с рег. №, с дата на първа регистрация – 30.03.1998г., с рама №, с двигател №, с цвят сив, и лек автомобил марка, модел, рег. №, с рама №, с двигател №....., с дата на първа регистрация – 04.08.2006г., с цвят тъмно син металик.

В тази връзка следва да се съобрази, че по силата на наследствено правоприемство в имуществения комплекс на наследниците пропорционално на дела им преминават както притежаваните от наследодателя права към момента на смъртта му, така и неговите задължения, в т.ч. и задълженията, произтичащи от сключени от последния приживе договори за кредит. В случая съдът намира за неоснователно възражението на ответниците за прекратяване на облигационната връзка между ищеца и наследодателя им с настъпването на смъртта му. Договорът за кредит не прекратява действието си със смъртта на кредитополучателя, ако това обстоятелство не е предвидено изрично в него. Той запазва действието си по отношение на наследниците, които придобиват правата и задълженията по него в качеството си на универсални правоприемници – в този смисъл Решение №62/29.07.2019 на ВКС по т. д. №1528/2018г. При анализа на съдържанието на процесния договор за кредит, съдът намира, че в него не е инкорпорирана клауза, предвиждаща подобно ограничение на действието му в

темпорално отношение. Ето защо, съдът счита, че ответниците в качеството на наследници по закон на кредитополучателя са обвързани от процесния договор и отговарят пропорционално на наследствените си дялове за задълженията, произтичащи от договора, съобразно уговорените в него условия.

Този извод не се променя и от факта, че ответниците са приели наследството на кредитополучателя В. Й. по опис. Приемането на наследството по опис има за последица ограничаване отговорността на наследника за задълженията на наследодателя само до стойността, която се покрива от дела му от наследственото имущество. Това обаче не препятства възможността на кредитора да насочи изпълнение върху цялото имущество на наследника – както наследеното, така и личното – в този смисъл Решение №1511 от 1.VII.1975г. по гр. д. №1056/75г., ВС, I Г.О., Решение № 3464 от 16.I.1979 г. по гр. д. №2160/78г., ВС, I Г.О., Решение №226/04.04.2018г. на ВКС по т.д. №1906/2016г., нито пък създава задължение за кредитора да упражни правото си по чл. 67, ал. 1 ЗН. Напротив, искането по чл. 67, ал.1 ЗН за отделяне на имуществото на наследодателя от имуществото на наследника представлява само една възможност, насочена към охраняване интересите на кредитора, използването на която е поставено изцяло в зависимост от неговата преценка. Предвид изложеното, съдът намира възражението на ответниците за неоснователно.

Между страните не е спорно и че изпълнението на задълженията на кредитополучателя, произтичащи от процесния договор за кредит, е обезпечено с договор за застраховка „Защита на плащанията на кредитополучатели на потребителски кредити, предоставяни от ФИРМА. Индиция за това представлява клаузата на чл. 1, ал. 2 от договора, която предвижда, че в случай, че във връзка с последния кредитополучателят сключи посочения договор за застраховка с еднократно платима премия, същата е за сметка на отпуснатия кредит и се удържа служебно от банката при усвояването му. Видно от отбелязванията в представения по делото погасителен план, сумата в размер на 358,56 лв., представляваща дължима застрахователна премия, е заплатена от длъжника на датата на сключване на договора и усвояване на кредита. Изложеното се подкрепя и от данните, удостоверени в представеното извлечение по сметката на кредитополучателя, съгласно които на 07.06.2019г. е извършено и осчетоводено плащане на премия по полица към кредитна сделка, чийто размер съвпада с посочения в погасителния план, и с основание, рефериращо към номера на процесния договор за кредит – „застрахователна премия 994222 доп-е FL99422-1 кредитна сделка/4804822“. В тази насока са и констатациите на експерта по допуснатата ССЧЕ, както и представеното от ответниците писмо изх. №6494/25.08.2020г. от страна на дружеството застраховател, с което последното е отказало изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с настъпило застрахователно събитие – смъртта на кредитополучателя, по застрахователен договор FL99422-1. С оглед изложеното, съдът приема, че е налице валиден договор за застраховка в полза на кредитора за обезпечение на вземанията му по реда на чл.382 КЗ, по който застраховано лице е кредитополучателят.

Видно от представеното по делото писмо изх. №6494/25.08.2019г. до ответника С. А., застрахователното дружество е отказало изплащане на застрахователно обезщетение във връзка с настъпилото застрахователно събитие – смъртта на кредитополучателя, поради това, че същата не представлява покрит застрахователен риск, тъй като счита, че се дължи на заболявания, предшестващи сключването на процесния застрахователен договор. В тази връзка, на основание чл. 382, ал. 3 КЗ за

ответниците в качеството им на наследници на застрахованото лице съществува възможността в случай, че считат отказа на застрахователното дружество за неоснователен, да го оспорят и съответно да поискат плащане на дължимото застрахователно обезщетение, като упражняването на това право не се твърди и не се установява по делото. Безспорно с разпоредбата на чл. 382, ал.3 КЗ е изрично уредено и правото на кредитора да претендирането изплащането от страна на застрахователя на застрахователната сума по застрахователния договор. С това обаче кредиторът не губи правото да насочи претенцията си за вземанията, произтичащи от договора за кредит, срещу наследниците на кредитополучателя. Не е предвидена и поредност, в която същият трябва да отправи претенцията си за удовлетворяване на вземанията му. Ето защо, съдът намира за неоснователно възражението на ответниците за недължимост на претендираните суми вследствие бездействие от страна на банката кредитор да предяви претенция пред застрахователя.

На следващо място, от експертното заключение по допуснатата по делото ССЧЕ се установява, че задълженията по кредита са обслужвани редовно до 07.08.2020г., когато е извършено и последното плащане за погасяване на дължимата месечна вноски, в резултат на автоматично периодично плащане по кредита. Изяснява се, че след този момент плащанията по кредита са прекратени, като задължението за плащане на останалите 22 броя погасителни вноски, падежирали след 07.08.2020г., е неизпълнено.

Предвид това, следва да се съобрази, че падежът на задълженията за плащане на тези останали 22 погасителни вноски настъпва в момент, следващ смъртта на кредитополучателя, поради което приложението намира правилото на чл. 84, ал.1, изр. 2 ЗЗД, съгласно което когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му, но ако този ден е изтекъл след смъртта на длъжника, неговите наследници изпадат в забава след изтичане на 7 дни от поканата. Целта на предвидената в чл. 84, ал. 1, изр. 2 ЗЗД поканата е наследниците на длъжника да узнаят за наличието и размера на задължението на техния наследодател, а в хипотезата на сключен между банката и наследодателя договор за кредит – и уговорения между банката и кредитополучателя падеж на дължимите вноски по кредита. При уговорено разсрочено плащане на предоставената по договора за кредит сума на определени погасителни вноски, посочен падеж на всяка вноски и краен срок за издължаване на сумата по кредита не може да се приеме, че след изтичане на 7 дни от поканата наследниците изпадат в забава за връщане на цялата част от неиздължения кредит, нито че за всяка отделна вноски трябва да бъде изпращана поканата на наследниците. Поради това предвидената в разпоредбата на чл.84, ал.1, изр.2 ЗЗД поканата се отнася за задълженията, настъпили след смъртта на кредитополучателя, за които наследниците не знаят. При наличие на знание за задълженията по кредита наследниците на кредитополучателя са длъжни да погасяват съответните погасителни вноски на съответния падеж съгласно договорните клаузи – така Решение №62/29.07.2019г. по т. дело № 1528/2018г. на ВКС.

В случая по делото не се твърди и не се установява до ответниците да е изпращана поканата по смисъла на чл. 84, ал.1, изр. 2 ЗЗД за плащане на вноските, падежирали след смъртта на кредитополучателя. Независимо от това, съдът счита, че у ответниците е налице знание за задълженията на наследодателя им, произтичащи от процесния договор за кредит. От представеното писмо изх. №6494 от 25.08.2020г., адресирано до ответника С. А., се установява, че застрахователното дружество – страна по договор за застраховка, обезпечаващ изпълнението на задълженията по договора за кредит, отказва плащането на застрахователно обезщетение за настъпило застрахователно

събитие-смъртта на кредитополучателя, във връзка с което е отправена претенцията на ответника. В писмото е изрично отбелязано, че претенцията касае тъкмо застрахователен договор FL99422-1, сключен за обезпечаване изпълнението на задълженията на кредитополучателя по договора за кредит от 07.06.2019г. Освен това, съгласно изложените твърдения в отговора на исковата молба, претенцията към застрахователя е предявена от името и на тримата ответници, което обстоятелство е признание на неизгоден за ответниците факт, предвид на което, съдът намира, че независимо от липсата на отправена покана по чл. 84, ал.1, изр. 2 ЗЗД, наследниците на кредитополучателя са знаели още към 25.08.2020г. за съществуването на задължението му по процесния договор и неговите параметри, следователно и за вноските, падежирали след този момент, като въпреки това не са изпълнили в срок задължението си за погасяване на същите – останалите 22 броя вноски, падежът на първата от които настъпва на 07.09.2020г., т.е. след 25.08.2020г. С оглед на това, съдът намира, че е налице обективната предпоставка за настъпване на предсрочна изискуемост, а именно допуснато от страна на длъжниците неизпълнение на задълженията им за погасяване в срок на една или повече вноски по кредита, поради което за кредитора е възникнало изрично уговореното в чл. 14 от договора, право да направи кредита предсрочно изискуем. В тази връзка следва да се отбележи и че съдът намира за неоснователно възражението на ответниците за невъзможност за обявяване на предсрочна изискуемост, доколкото с оглед приетото по делото облигационната връзка по процесния договор за кредит не е прекратена със смъртта на длъжника. Напротив, същата е продължила да обвързва ищеца и наследниците на кредитополучателя.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. по тълкувателно дело №4/2013г. на ОСГТК на ВКС, настъпването на предсрочната изискуемост е обусловено от проявлението в обективната действително както на обективната предпоставка – неизпълнение на задължението на длъжника за плащане, така и субективната – упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем чрез изявление, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от момента на получаване от длъжника на волеизявлението на кредитора, ако към този момент са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ.

В представените писма изх. №10594/09.02.2021г., №10595/09.02.2021г. и №10596/09.02.2021г., връчени на надлежно на 10.02.2021г. е обективизирано волеизявлението на ищеца за обявяване на предсрочна изискуемост на кредита. Следва да се съобрази, че волеизявлението е изрично и недвусмислено, съдържа ясно изразено позоваване на обстоятелствата по чл.60, ал.2 ЗКИ и чл. 14 от процесния договор, даващи право на кредитора да направи кредита предсрочно изискуем – посочен е конкретният договор за кредит, изпадането в забава на длъжника и общият размер на задължението по кредита. Нито съдебната практика, нито правната теория, поставят никакви формални изисквания към съдържанието на волеизявлението за обявяване на предсрочната изискуемост, в т.ч. и за конкретното посочване на размера на главницата, възнаградителната лихва и други задължения, произтичащи от договора за кредит, поради което съдът намира възражението на ответниците за неяснота на кредиторската воля за неоснователно. Ето защо, съдът счита, че с получаването на 10.02.2021г. на процесните волеизявления от ответниците, предсрочната изискуемост е настъпила по отношение на всеки от тях, поради което съдът намира ищцовата претенция за доказана по основание.

От приетото по делото и неоспорено заключението на ССЧЕ се установява, че

незаплатената част от главницата по процесния договор за кредит възлиза на сумата от 5477,94 лв., като същата не включва падежиралата на 07.08.2020г. – след смъртта на кредитополучателя, вноски, събрана автоматично от банката. Доколкото със смъртта на В. Й. вземанията по сметките му са преминали в патримониума на наследниците му, посочената операция не е следвало да бъде извършена с оглед липсата на съгласие от тяхна страна, поради което същата подлежи на връщане, а размерът □ следва да бъде прибавен към дължимата по кредита главница. Независимо от това, с оглед принципа на диспозитивното начало, доколкото кредиторът е предявил претенция за главница в по-малък размер от дължимата, последната следва да бъде уважена в пълен размер. Съобразно приетото по делото, всеки от ответниците отговаря за наследените задължения пропорционално на наследствения си дял – 1/3, в т.ч. и за процесното вземане за главница. Този извод не може да бъде разколебан и от извършеното приемане на наследството на В. Й. по опис от ответниците, вследствие на което на основание чл. 60, ал.2 ЗН отговорността на последните е ограничена до размера на стойността, покрита от наследственото имущество, доколкото за установяването му по делото не са ангажирани доказателства, нито е релевирано възражение в този смисъл. Предвид това, съдът намира претенцията на ищеца за главница за основателна, като същата следва да бъде уважена за пълния предявен размер срещу всеки от ответниците.

С оглед приетото по делото, в процесния договор е налице и валидна уговорка за възнаградителна лихва. Следва да се отчете Тълкувателно решение № 3/2017г. по т.д. № 3/2017г. на ОСГТК на ВКС, съгласно което за периода до настъпване на предсрочна изискуемост размерът на вземането се определя по действалия до този момент погасителен план, съответно според клаузите на договора преди изменението му, а след този момент възнаградителна лихва не се дължи. Предвид това и с оглед изчисленията на вещото лице по ССЧЕ, според които за исковия период от 07.09.2020г. до деня на настъпване на предсрочната изискуемост – 10.02.2021г., дължимата лихва възлиза на 235,73 лв., съдът намира ищцовата претенция за доказана по основание и размер, поради което следва да бъде уважена срещу всеки от ответниците съобразно квотите, за които отговарят.

За пълнота следва да се отбележи, че по делото не се установява в хода на твърдяното от ответниците изпълнително производство, образувано на основание Изпълнителен лист от 29.03.2021г. по ч.гр.д. № 15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав, да са събрани каквито и да е суми. Дори да се приеме обратното, това не би променило крайния извод на съда, доколкото съгласно задължителните разяснения на Тълкувателно решение №4/18.06.2014г. по т.д. №4/2013г., съдът взема предвид факти, относими към погасяване на задължението, настъпили след подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, с изключение на факта на удовлетворяване на вземането чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес.

По отношение на претенцията по чл. 422, ал.1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за дължими такси по договора за кредит за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г., съдът намира следното:

Съгласно чл.10а, ал.1 ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, а според ал.2 на същата разпоредба не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

Видно от изрично посоченото в чл.2, ал.2 от процесния договор, длъжникът се е

задължил да заплаща такси и комисионни за обслужването и изпълнението на платежни операции от разплащателната сметка, по която се обслужва кредита. В случая обаче по делото не се установява как е формиран конкретният размер на ищцовата претенция – за какви операции са начислявани такси и комисионни, нито какъв точно е техният размер. Нещо повече, ищецът не излага никакви твърдения във връзка с извършването на какви и колко конкретно действия са начислявани същите. Предвид това съдът намира за недоказана претенцията на ищеца за такси за процесния период, поради което предявеният иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За основателността на исковете в тежест на ищеца е да докаже възникването на главното парично задължение, настъпването на неговата изискуемост, както и размера на обезщетението за забава в размер на законната лихва.

Съдът достигна до фактически и правен извод за наличието на главен дълг – предсрочно изискуема главница в размер на 5477,94 лв., за плащането на което дължниците са изпаднали в забава от момента на получаване на уведомлението за предсрочна изискуемост и дължат обезщетение за забавеното изпълнение за периода от настъпването на предсрочната изискуемост до 11.03.2021г. – крайния момент на исковия период. Съгласно заключението на ССЧЕ размерът на непогасените мораторни лихви по процесния договор за кредит за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г. е за сумата от 91,49 лв., поради което предявените искове срещу всеки от ответниците следва да бъдат уважени съобразно квотите, за които отговарят.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковете в общ размер от 1233,45 лв. /по 411,15 лв. от всеки от ответниците/ за настоящото производство – за държавна такса, възнаграждение на вещо лице по СТЕ и адвокатско възнаграждение, което е действително платено от ищеца на Адвокатско дружество, видно от представените по делото платежни документи. За производството по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав, ищецът има право на разноски, съобразно уважената част от исковете в общ размер от 632,04 лв. /по 210,68 лв. от всеки от ответниците/ – за държавна такса и адвокатско възнаграждение, което е действително платено от ищеца на Адвокатско дружество, видно от представените по делото платежни документи.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски имат и ответниците, съобразно отхвърлената част от исковете в размер на 12,31 лв. за настоящото производство – за платено възнаграждение на вещо лице по ССЧЕ и адвокатско възнаграждение, което е действително платено от ответниците на Адвокатско дружество „Ж. и съдружници“, видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие №068198 от 10.03.2022г.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал.1, т. 1 ГПК, че **А. С. Й.**, ЕГН *****, дължи на **ФИРМА, ЕИК**, сумите както следва:

- на основание чл.79,ал.1,пр.1 ЗЗД,вр.чл.430,ал.1 ТЗ сумата от **1825,98 лв.**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит №FL994222 от 07.06.2019г., **ведно със законната лихва** от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав – 18.03.2021г. до плащането,
- на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.430, ал.2 ТЗ сумата от **78,58 лв.**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 07.09.2020г. до 10.02.2021г.
- на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от **30,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал.1, т.1 ГПК, че **С. В. А.**, ЕГН *****, дължи на ФИРМА, ЕИК, сумите както следва:

- на основание чл.79,ал.1,пр.1 ЗЗД,вр.чл.430,ал.1 ТЗ сумата от **1825,98 лв.**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № FL994222 от 07.06.2019г., **ведно със законната лихва** от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав – 18.03.2021г. до плащането,
- на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.430, ал.2 ТЗ сумата от **78,58 лв.**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 07.09.2020г. до 10.02.2021г.
- на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от **30,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 415, ал.1, т.1 ГПК, че **И. В. Й.**, ЕГН *****, дължи на ФИРМА, ЕИК, сумите както следва:

- на основание чл.79,ал.1,пр.1 ЗЗД,вр.чл.430,ал.1 ТЗ сумата от **1825,98 лв.**, представляваща главница по Договор за потребителски кредит № FL994222 от 07.06.2019г., **ведно със законната лихва** от депозирание на заявлението по чл.417 ГПК по ч.гр.д.№15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав – 18.03.2021г. до плащането,
- на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.430, ал.2 ТЗ сумата от **78,58 лв.**, представляваща възнаградителна лихва за периода от 07.09.2020г. до 10.02.2021г.
- на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от **30,50 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г.

ОТХВЪРЛЯ предявените от ФИРМА, ЕИК, срещу А. С. Й., ЕГН *****, С. В. А., ЕГН ***** и И. В. Й., ЕГН *****, искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД за признаване за установено, че А. С. Й., ЕГН *****, С. В. А., ЕГН ***** и И. В. Й., ЕГН *****, дължат на ФИРМА, ЕИК, сумата в общ размер от **80,50 лв.** /по 26,83 лв. от всеки от тях/, представляваща такси по Договор за потребителски кредит № FL994222 от 07.06.2019г. за периода от 07.09.2020г. до 11.03.2021г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК по ч.гр.д. №15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **А. С. Й.**, ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК, сумата от **210,68 лв.**, представляваща разноски **в заповедното производство** по чл.417 ГПК по ч.гр.д. №15731/2021г. по описа на СРС, 77-ми състав, както и сумата от **411,15 лв.**, представляваща разноски **в исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **С. В. А.**, ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК, сумата от **210,68 лв.**, представляваща разноси в заповедното производство по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. №15731/2021 г. по описа на СРС, 77-ми състав, както и сумата от **411,15 лв.**, представляваща разноси в **исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **И. В. Й.**, ЕГН *****, да заплати на ФИРМА, ЕИК, сумата от **210,68 лв.**, представляваща разноси в заповедното производство по чл. 417 ГПК по ч. гр. д. №15731/2021 г. по описа на СРС, 77-ми състав, както и сумата от **411,15 лв.**, представляваща разноси в **исковото производство**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ФИРМА, ЕИК, да заплати на **А. С. Й.**, ЕГН *****, **С. В. А.**, ЕГН ***** и **И. В. Й.**, ЕГН *****, сумата от **12,31 лв.**, представляваща разноси в **исковото производство**.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____